

tige til ikke at adlyde Indkaldelsesordre, hører vel i Hovedsagen til den samme Gruppe, som Forslagets § 1; men de Omstændigheder i den hidtil gældende Lovgivning, som ere Anledningen til den, ere dog eiendommelige, og selve Regelen derfor ogsaa en Del afvigende. Den Divil, som med Hensyn til de i § 2 omhandlede Forhold kan opstaa om det Tilstrækkelige i Meddelagtighedsreglerne, har nemlig væsentlig andre Grunde end ved § 1. Der er i § 2 Tale om Paavirkning ogsaa af bestemte Personer til strafbare Handlinger, i hvilket Fald for saa vidt Betingelsen for Meddelagtighedsstraf vil være given. Derimod er det et bekjendt omtvistet Spørgsmaal, om Meddelagtighedsstraf er anvendelig, naar der er Tale om Brud paa Pligter i særegne Forhold, i hvilke den, der paavirkes, staar, medens den, der paavirker ham, staar udenfor dem. Og selv om dette i Almindelighed maatte antages, frembyder der sig af mere udvortes Grunde, nemlig Hensynet til den Maade, hvorpaa Grændsen mellem den borgerlige og den militære Straffelovs Virkefreds er dragen, en særegen Divil i saa Henseende, naar Personer, der ikke høre til Krigsmagten, paavirke Personer, der høre til denne, til Forbrydelser, som høre under den militære Straffelovgivning. For saadanne civile Personers Vedkommende maa Straffen formelt grundes paa den borgerlige Straffelov, og om man da, uden udtrykkelig Udtalelse i denne, kan naa til den naturlige Regel, at den Civile bør straffes med en Straf, der i Realiteten er afsæst efter den militære Straffelovs Regler, kun med den nødvendige Forandring af Strafarten til en saadan Straf, som er kjendt i den borgerlige Lovgivning, er i alt Fald ikke hævet over enhver Divil. For saa vidt § 2 særlig taler om at opfordre Personer, der endnu ikke henhøre til Krigsmagten, til Ulydighed imod Foresatte, naar de komme i Tjenesten, vil der mulig ogsaa reises Divil om Meddelagtighedsstrafs Anvendelighed af Hensyn til det blot eventuelle Indhold, en saadan

Opfordring har. At nu Strafbarheden af de i § 2 omtalte Forhold hæves ud over de Divil, der saaledes af tilbørlig forskjellige Grunde kunne opstaa ved de tre i Paragrafen omtalte Forhold, er aabenbart af største Vigtighed for Statens militære Magt. For at opnaa dette kunde imidlertid Bestemmelsen ikke her indskrænkes til saadanne Paavirkninger, som omtales i § 1, og for hvilke der ikke vilde være Trang til en ny, særlig Bestemmelse; men Regelen maatte omfatte enhver Paavirkning ved Raad eller Opfordring, hvad enten en saadan fremsættes „offentlig“ eller „privat“. Herimod kan det ikke indvendes, at en privat Paavirkning ikke skulde kunne betragtes fra det samme Synspunkt som den offentlige, nemlig som selvstændig Forbrydelse mod Staten. Paa to Maader kan en Paavirkning til Forbrydelser gribe ind i det offentlige Liv og i denne Egenstab hjemfalde til Straf, enten derved, at den rettes til ubestemte, videre Kredse, eller derved, at det, den rettes mod, er et særligt offentligt Pligtforhold. Naar § 2 stærkere end § 1 har gjenneført denne Handlingens Opfattelse som selvstændig Forbrydelse, ved direkte at fastsætte Straffen og ved at forbigaa Hensynet til, om Paavirkningen har havt nogen Følge eller ikke, er dette, som ved § 1 bemærket, vistnok uden praktisk Betydning, men har iøvrigt sin naturlige Forklaring i, at de i § 2 omtalte, bestemte Forbrydelser ikke let kunne stille sig saa stærkt i Strafbarhed fra hverandre, som Tilfældet kan være ved § 1. Hensynet til Forskjellen i saa Henseende vil derfor fuldstændig kunne komme til sin Ret indenfor den i og for sig vide Strafferamme, som § 2 fastsætter. At iøvrigt dennes Bestemmelse ikke udelukker Ansvar efter Meddelagtighedsreglerne, for saa vidt Domstolene maatte finde alle de ovenfor anthuede Divil om disses Anvendelse paa de omspurgte Tilfælde ubegrundede, hvad de vistnok ere, og Straffen efter dem maatte findes at blive strengere, følger, som der mindes om i Bemærkningerne til Forslaget, af dettes § 6.